

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Brygida Łagodzińska

Protokolant: st. prot. sąd. Aneta Sawka

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2014 roku w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w P.

przeciwko B. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 30 stycznia 2014 roku

sygn. akt IC 2239/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł z tytułu zwrotu kosztów

zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ B. Łagodzińska

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w P. wniosł o zasądzenie od B. K. kwoty 9.444,49 zł z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwana zakupiła od powoda maszynę poligraficzną za cenę 155.001 zł płatną w terminie 150 dni, nie później jednak niż do listopada 2010 r. Na poczet ceny pozwana miała wpłacić po 50.000 zł w dniach 16.12.2010 r., 22.12.2010 r. i 28 marca 2011 r. W związku z tym na dochodzoną kwotę złożyło się 5001 zł z tytułu reszt ceny i 4.443,49 z tytułu odsetek za okres od 1.12.2010 r. do spłaty poszczególnych rat a co do kwoty 5001 zł od 28.03.2011 r. do 23.07.2013 r.

Nakazem zapłaty z dnia 23 września 2013 r. wydanym w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości, jednocześnie wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Podnosiła, że

uzgodniona cena wynosiła 150.000 zł i została zapłacona. Co do odsetek za opóźnienie to strony miały umówić się, że powód nie będzie pozwanej naliczał ewentualnych odsetek. Nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, w sprawie o sygn. akt I C 2239/13, w punkcie 1. oddalił powództwo, a w punkcie 2. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, w szczególności:

a) art. 3 k.p.c., poprzez błędne uznanie, że powód zdecydował się ograniczyć okoliczności faktyczne w pozwie w sytuacji, gdy powód nie znał dokładnego stanowiska strony pozwanej albowiem nie przedstawiała ona w odpowiedzi na wezwania okoliczności, na które powoływała się w toku sporu,

b) art. 217 § 3 k.p.c. poprzez nieuzasadnione stwierdzenie, że zgłoszony przez powoda dowód z przesłuchania świadka M. P. podlegał pominięciu jako powołany dla zwłoki w rozumieniu tego przepisu,

c) art. 207 § 6 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że dowód z przesłuchania świadka M. P. winien być zgłoszony w pozwie i nie wykazanie przy tym, by zwłoka w powołaniu dowodu była niezawiniona bądź uwzględnienie tego wniosku nie spowodowało zwłoki w postępowaniu albo by wystąpiły inne wyjątkowe okoliczności, podczas gdy powód złożył ten wniosek w odpowiedzi na sprzeciw bezpośrednio po poznaniu stanowiska pozwanej w sprawie,

d) art. 207 § 3 k.p.c. poprzez zobowiązanie powoda zarządzeniem z dnia 17 grudnia 2013 r. do złożenia odpowiedzi na sprzeciw (dalszego pisma przygotowawczego) i do złożenia dalszych wniosków dowodowych, twierdzeń pod rygorem ich pominięcia, a następnie oddalenia – jako spóźnionego - powołanego w tym piśmie dowodu,

e) art. 162 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że strony nie zgłosiły zastrzeżeń do protokołu w trybie tegoż przepisu i są więc związane skutkami przewidzianymi w tym przepisie, podczas gdy takowe zastrzeżenie zostało zgłoszone przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 23 stycznia 2014 r. (str. 4 protokołu),

f) art. 232 zd. 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego powoda z przesłuchania świadka M. P. na okoliczności wskazywane w odpowiedzi na sprzeciw, zwłaszcza gdy przedmiotem tegoż dowodu są fakty mające dla wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie,

g) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niepoprawne zastosowanie skutkujące daniem w całości wiary zeznaniom strony pozwanej oraz świadka L. D. i uznanie, że strona powodowa nie przedstawiła dowodów zaprzeczających zeznaniom świadka i pozwanej, podczas gdy powód powoływał w tym celu dowód z przesłuchania świadka M. P.,

h) art. 328 § 2 k.p.c. polegające na niewyczerpującym wskazaniu w uzasadnieniu, dlaczego Sąd odmówił mocy dowodowej przesłuchaniu świadka M. P. i dlaczego w konsekwencji oparł się tylko na zeznaniach pozwanej i świadka L. D. dając im pełną (choć całkowicie nieuzasadnioną) wiarygodność;

2. naruszenie prawa materialnego, w szczególności:

a) art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że strona powodowa nie przedstawiła dowodów zaprzeczających zeznaniom świadka i pozwanej, oraz że nie potrafiła w przekonujący sposób wyjaśnić faktu wystawienia dwóch różnych faktur dotyczących rzekomo tej samej transakcji i dodatkowo przyczyn przesłania we wrześniu 2010 r. pozwanej faktury z ceną 150.000 zł, podczas gdy strona opisała w odpowiedzi na sprzeciw logiczne ku temu przyczyny, a także powołała na tą okoliczność świadka M. P.,

b) art. 60 w zw. z art. 65 § 1 i § 2 k.c. poprzez uznanie, że pozwana w istocie nigdy, w żadnej formie, nie złożyła oświadczenia o zawarciu umowy sprzedaży spornej maszyny, w sytuacji gdy sama pozwana wskazywała na zawarcie umowy sprzedaży,

c) art. 83 k.c. polegające na stwierdzeniu, że jeżeli jakiegokolwiek oświadczenie woli zostało złożone przez pozwaną, to było one złożone dla pozorów,

d) art. 69 k.c. skutkujące błędną oceną, że umowa między stronami nie została skutecznie zawarta, zwłaszcza, gdy strony przystąpiły do jej wykonania,

e) art. 58§1 k.c. w zw. z art. 210 kodeksu spółek handlowych (dalej - „ksh”) poprzez ich pominięcie i błędne przyjęcie, że L. D. jako wspólnik i jednocześnie członek zarządu spółki (...) mogła dokonywać skutecznych uzgodnień co do transakcji z udziałem spółki i chcieć wnieść w ten sposób aport do spółki;

f) art. 554 w zw. z art. 551 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że dokonana przez powoda czynność w postaci zawarcia z pozwaną umowy sprzedaży była dokonana w zakresie działalności przedsiębiorstwa, a w konsekwencji, że roszczenie powoda podlega terminowi przedawnienia przewidzianym w tymże przepisie,

g) art. 118 k.c. polegające na pominięciu, iż roszczenie powoda podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia i przyjęciu, że dochodzone przez powoda roszczenie nie jest związane z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, a jest roszczeniem z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy (powoda).

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności odniósł się do zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 328§2 k.p.c., który apelujący upatrywał w niewyczerpującym wskazaniu w uzasadnieniu, dlaczego Sąd odmówił mocy dowodowej przesłuchaniu świadka M. P.. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy wyjaśnił powyższe okoliczności, powołując się na przepisy art. 207§3 k.p.c. i art. 207§6 k.p.c., oceniając wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka za spóźniony. Skoro Sąd pierwszej instancji tego dowodu nie przeprowadził, to nie mógł oceniać jego mocy dowodowej, co zarzucał powód. Zgodnie bowiem z art. 233§1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważania zebranego materiału. Z przepisu tego wynika zatem, że możliwa jest ocena mocy dowodowej jedynie dowodów przeprowadzonych. Sąd odwoławczy nie dopatrywał się także braku logiki we wniosku Sądu Rejonowego, że skoro wspomniany świadek był odpowiedzialny za zakup maszyn w spółce (...) sp.z.o., to nie miał wiedzy na temat transakcji pomiędzy powodem a pozwaną. Sąd pierwszej instancji mógł dojść do takiego wniosku, skoro umowa sprzedaży leżąca u podstaw niniejszego sporu została zawarta pomiędzy innymi od (...) sp. z o.o. podmiotami. Sąd pierwszej instancji miał prawo pominąć powiązania personalne pomiędzy osobami zaangażowanymi we wspomnianą umowę. To, czy taka ocena była prawidłowa, nie podważała logiki Sądu przy formułowaniu powyższego wniosku. Z przytoczonych powodów zarzut naruszenia art. 328§2 k.p.c. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy nie zgodził się także z zarzutem naruszenia art. 207§3 i 6 k.p.c. i art. 217§3 k.p.c. Zgodnie z pierwszym z wymienionych przepisów przewodniczący może przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione. W toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. Według natomiast art. 207§6 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub w dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Przepis art. 217§3 k.p.c. stanowi natomiast o tym, że sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd odwoławczy zgodził się z Sądem pierwszej instancji, że wniosek o przesłuchanie świadka M. P. był spóźniony. Skoro powód wywodził swoje roszczenie z umowy sprzedaży, o której wspomniany świadek miał wiedzę, to dowód z jego zeznań winien być powołany już na etapie składania pozwu. Tymczasem dla wykazania łączącego strony stosunku prawnego, spółka powołała jedynie fakturę (...) nr (...) z dnia 2.08.2010 r., nie dołączając nawet umowy, na którą powołała się w wezwaniu do zapłaty z dnia 12 lipca 2013 r. W żadnym wypadku nie można było uznać, by potrzeba powołania dowodu z zeznań tego świadka zaistniała dopiero po zapoznaniu się ze sprzeciwem pozwanej. Wprawdzie Sąd pierwszej instancji wezwał powoda do złożenia dalszych wniosków dowodowych, doręczając odpis sprzeciwu, jednak nie można uznać, by konieczność przeprowadzenia dowodu z zeznań wspomnianego świadka pojawiła się dopiero na tym etapie postępowania. Sąd odwoławczy zgodził się z Sądem pierwszej instancji, że powód winien ten dowód powołać w pozwie. Niezależnie od powyższych rozważań, w ocenie Sądu odwoławczego, przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Obowiązkiem powoda było bowiem wykazanie, że zawarł on z pozwaną umowę sprzedaży o treści, na którą się powoływał i że umowa ta stanowiła modyfikację pierwotnie wiążącego strony kontraktu, opiewającego na kwotę 150.000 zł z jednorazowym terminem płatności. Powód jako profesjonalista powinien okoliczność tę wykazać umową, na którą się powołał w wezwaniu do zapłaty z dnia 12 lipca 2013 r. Tymczasem dokumentu takiego nie przedstawił. Wyjaśnienia, że powyższa umowa została przesłana pozwanej wraz z nową fakturą, a ta jej nie odesłała były niewiarygodne z uwagi na ich niezgodność z zasadami doświadczenia życiowego, które wymagają od profesjonalisty skrupulatnego prowadzenia i przechowywania wszelkiej dokumentacji, zwłaszcza umów opiewających na tak znaczne kwoty. Reasumując, Sąd odwoławczy uznał, że dowód z zeznań omawianego świadka nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a zatem oddalenie tego wniosku dowodowego przez Sąd, na podstawie art. 217§3 k.p.c. oraz art. 207§6 k.p.c. było uzasadnione. Z przytoczonych względów nie zasługiwały na uwzględnienie także zarzuty naruszenia art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.

Sąd odwoławczy nie uznał także, by Sąd pierwszej instancji naruszył przepis art. 233§1 k.p.c., oceniając zeznania świadka L. D. i pozwanej za wiarygodne. Ich zeznania były wzajemnie spójne, a ponadto zgodne z dowodami z dokumentów w postaci wyciągów z konta bankowego powódki, dokumentujących fakt zapłaty na jej rzecz kwoty 150.000 zł. Pozwana przedstawiła także fakturę (...) nr (...) z dnia 30.07.2010 r., z której wynikało, że cena sprzedaży za maszynę poligraficzną wynosiła 150.000 zł, a nie, jak twierdziła pozwana - 155.000 zł. Pozwana wykazała zatem swoje twierdzenia, w przeciwieństwie do powoda, który nie sprostął ciężarowi dowodu w zakresie ustalenia, że pomiędzy stronami doszło do zmiany umowy sprzedaży w zakresie ceny i sposobu płatności.

Zasadnym zarzutem apelacji był zarzut naruszenia art. 162 k.p.c. Pozwany złożył zastrzeżenie do protokołu w trybie tego przepisu bezpośrednio po tym, jak Sąd pierwszej instancji oddalił wnioski dowodowe powoda. Stwierdzenie powyższe nie miało jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wobec przedstawionej powyżej argumentacji na temat prawidłowości oddalenia wspomnianych wniosków dowodowych.

Reasumując, Sąd odwoławczy uznał, że ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji była prawidłowa. Podzielił także ustalenia stanu faktycznego, z wyjątkiem tych, na podstawie których Sąd pierwszej instancji ocenił łączącą strony umowę jako pozorną, o czym będzie mowa przy analizie zarzutu naruszenia art. 83 k.c.

Przechodząc do zarzutów naruszenia prawa materialnego, to Sąd odwoławczy w pierwszej kolejności rozpoznał zarzut naruszenia art. 60 k.c. w zw. z art. 65 k.c. oraz art. 6 k.c.

Zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej. Według natomiast art. 65§1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają, ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowie należy raczej badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Przepis art. 6 k.c. zawiera natomiast zasadę, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W świetle powyższego obowiązkiem powoda w niniejszym procesie było wykazanie, że zawarł o z pozwaną B. K. umowę sprzedaży maszyny poligraficznej H. (...)wraz z wyposażeniem (nr seryjny (...)) za cenę 155.001 zł, której termin płatności upłynął w listopadzie 2010 r. Na tę okoliczność powód przedstawił jedynie fakturę (...) (...) z dnia 2.08.2010 r., w której wspomniano przedmiotową maszynę oraz określono cenę 155.000 zł i ustalono termin płatności na dzień 16 sierpnia 2010 r. Powód przedłożył także dowody wpłaty przez pozwaną łącznej kwoty 150.000 zł oraz wezwanie pozwanej do zapłaty z dnia 12 lipca 2013 r., w którym powoływał się na § 4 pkt 2 umowy sprzedaży zawartej pomiędzy stronami. Samej umowy jednak nie przedstawił. Tymczasem pozwana przedstawiła fakturę (...)o tym samym numerze z dnia 30 lipca 2010 r. dotyczącą sprzedaży tej samej maszyny, ale opiewającą na kwotę 150.000 zł i z terminem płatności do dnia 13 sierpnia 2010 r. W ocenie Sądu odwoławczego był to dowód, który podważał twierdzenia powoda, co do treści łączącego go z pozwaną kontraktu. Jego obowiązkiem było zatem wykazanie innymi niż dołączonymi do pozwu dowodami, że łączyła go z pozwaną umowa o treści, na którą się powoływał w pozwie. Z uwagi na brak umowy, o której powód wspominał w wezwaniu do zapłaty oraz dokumentacji świadczącej o anulowaniu pierwotnie wystawionej faktury, w której posiadaniu znalazła się powódka, Sąd odwoławczy uznał, że powód nie wykazał, jakiej treści umowa sprzedaży łączyła go z pozwaną. Nie ulega wątpliwości, że była to umowa sprzedaży wspomnianej maszyny, ale z uwagi na brak dalszej inicjatywy dowodowej powoda Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by jego twierdzenia o wysokości ceny i terminie płatności uznać za prawdziwe. Reasumując, na podstawie powołanych dowodów z dokumentów oraz zeznań świadków L. D. i pozwanej Sąd odwoławczy uznał, że strony łączyła umowa o treści, na którą powołała się pozwana, tzn. że cena maszyny została ustalona na kwotę 150.000 zł z terminem płatności 150 dni od dnia wystawienia faktury, co oznaczało, że termin płatności upłynął w dniu 30 grudnia 2010 r. Pozwana z kolei nie wykazała, by intencją stron była rezygnacja powoda z odsetek ustawowych po wskazanym terminie płatności. Okoliczność ta nie została wykazana żadnymi dowodami.

Wskazać również należy, iż skoro powód jak twierdził w odpowiedzi na sprzeciw przygotował umowę, która przewidywała płatność za maszynę w ciągu 150 dni od dnia wystawienia faktury (...), to niezrozumiałym jest fakt, iż na wystawionej fakturze (...) z dnia 2 sierpnia 2010 roku na kwotę 155.001 zł widnieje termin płatności 16 sierpnia 2010 roku zamiast ustalonego terminu 150 dni od dnia wystawienia faktury.

Jednocześnie Sąd odwoławczy zgodził się z apelującym o braku podstaw do przyjęcia pozorności wspomnianej umowy. Zgodnie z art. 83 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Pozorność definiuje się jako wadę oświadczenia woli, polegającą na niezgodności pomiędzy aktem woli a jej przejawem na zewnątrz, przy czym strony zgodne są co do tego, aby wspomniane oświadczenie nie wywołało skutków prawnych. Nieważność czynności prawnej z powodu pozorności oświadczenia woli może być stwierdzona tylko wówczas, gdy brak zamiaru wywołania skutków prawnych został przejawiony wobec drugiej strony otwarcie, tak że miała ona pełną świadomość co do pozorności złożonego wobec niej oświadczenia woli i co do

rzeczywistej woli jej kontrahenta i w pełni się z tym zgadzała (art. 83§1 k.c.) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 26.06.2013 r., I Aca (...)).

Sąd odwoławczy uznał, że wbrew ocenie Sądu pierwszej instancji, umowa sprzedaży maszyny poligraficznej, leżąca u podstaw niniejszego sporu, nie została zawarta dla pozoru. Owszem istniały w sprawie okoliczności wskazujące na to, że pozwana pełniła funkcję figuranta w analizowanej transakcji, jednak nie zmieniało to faktu, że jej oświadczenie woli o zawarciu analizowanej umowy było prawnie skuteczne. Świadczyły o tym zeznania świadka L. D., która sama twierdziła, że później zawarła z pozwaną umowę sprzedaży przedmiotowej maszyny i nie podważała jej ważności. W ocenie Sądu odwoławczego zgodnym zamiarem stron umowy było przeniesienie jej własności na pozwaną, by ta następnie mogła skutecznie przenieść to prawo na L. D.. Warunkiem skuteczności prawnej ostatniej transakcji była ważność umowy łączącej powoda z pozwaną. W tych okolicznościach zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 83 k.c. zasługiwał na uwzględnienie. Umowa sprzedaży zawarta pomiędzy powodem a pozwaną była ważna. Jej treść była jednak taka, na jaką powołała się pozwana, z wyjątkiem zapisu o braku obowiązku zapłaty odsetek ustawowych w przypadku przekroczenia 150 dni płatności od momentu wystawienia faktury.

W związku z tym należało rozważyć odpowiedzialność pozwanej z tytułu zawarcia wspomnianej umowy za roszczenia odsetkowe od pozostałej do zapłaty kwoty 50.000 zł, po dacie 30 grudnia 2010 r. Sąd odwoławczy uznał, że także w tym zakresie żądanie pozwu nie było uzasadnione, ponieważ uległo przedawnieniu. Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawniają się z upływem lat dwóch. Przez przedmiot przedsiębiorstwa, a według Kodeksu spółek handlowych – przedmiot działalności, należy rozumieć określone przez wspólników i wyznaczone przez nich w umowie spółki z o.o. dopuszczalne ramy działalności powołanej struktury organizacyjnej (E. Gniewek, Kodeks cywilny. Komentarz, System Informacji Prawnej Legalis.)

W ocenie Sądu Okręgowego, opartej o analizę dowodu z dokumentu w postaci odpisu KRS, umowa sprzedaży maszyny poligraficznej została dokonana w zakresie działalności przedsiębiorstwa powoda. Świadczył o tym przedmiot tej działalności ujęty w pozycji 30, 31 oraz 101 rzeczonoego dokumentu, który wskazywał odpowiednio na: sprzedaż hurtową pozostałych maszyn i urządzeń biurowych, sprzedaż hurtową pozostałych maszyn i urządzeń oraz pozostałą sprzedaż detaliczną prowadzoną poza siecią sklepową, straganami i targowiskami. Analizowana umowa sprzedaży wpisywała się w każdą ze wspomnianych działalności. Tak określony przedmiot działalności powoda stwarzała domniemanie, że dokonał on sprzedaży maszyny poligraficznej w ramach swojego przedsiębiorstwa. Jeżeli powód twierdził, że było inaczej, to winien tę okoliczność udowodnić. Tymczasem poprzestał jedynie na twierdzeniach o tym, że nie prowadzi żadnej działalności związanej z poligrafią. W ocenie Sądu sam fakt, że przedmiot jego działalności stanowi sprzedaż maszyn, uzasadniał zastosowanie przepisu art. 554 k.c. Nie sposób również pominąć faktu, iż powód za sprzedaną maszynę wystawił fakturę (...) w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Skoro zatem termin płatności świadczenia upłynął w dniu 30 grudnia 2010 r., to termin przedawnienia roszczenia powoda upłynął w dniu 30 grudnia 2012 r. Powód wniósł pozew o zapłatę w dniu 26 lipca 2013 r., a zatem po upływie wskazanego terminu. Zważywszy na ugruntowany pogląd doktryny, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (tak SN w uchwale składu 7 sędziów z 26.01.2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149). Sąd odwoławczy uznał, że także roszczenie odsetkowe powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną dotyczył całego roszczenia. Tym samym roszczenie objęte fakturą z dnia 2 sierpnia 2010 roku uległo przedawnieniu.

Z tych powodów apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1i3 k.p.c. w z art. 99 k.p.c., obciążając nimi powoda w całości jako przegrywającego sprawę. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego pozwanej w wysokości 600 zł, ustalonej na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U. z 2013 r., nr 490).

/-/ B. Łagodzińska